

„Nej, jeg faar alligevel ikke Tid i Dag. Jeg har saa meget at tænke paa. Navnlig vilde jeg gjerne have, at min Præken paa Søndag fik den rette Kraft og kunde blive rigtig forstaaet ... og jeg er endnu ganske uforberedt. Men hils de to Gamle fra mig, og sig dem, at jeg kigger nok ind til dem en Gang i Ugens Løb. — — Og hør!“ raabte han efter hende, da han allerede var kommen et Stykke hen ad Vejen, der førte vestpaa. „Dersom du kan huske det, saa sig til din Fa'er, at jeg ikke har glemt den Saarug, jeg laante af ham i Foraaret. Han skal faa den igen, saasnart vi faar det første Læs i Hus.“

II.

Uden at vende sig om ved hans Tilraab havde Hansine fortsat sin Vej ind mod Skibberup.

For at undgaa at komme gennem Byen slog hun ind paa en Græsvej, der førte bag om Vængerne og de tæt bevoksede Haver. Hun vidste fra Fortiden, at alle Husdørene paa denne Tid af Dagen var besat med Byens Koner, der sad udenfor paa Stenfliserne med deres Pattebørn eller